

Arrest

nr. 285 569 van 28 februari 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat Nikitta ZAMANI
Frans Gasthuislaan 33
1081 BRUSSEL**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 26 februari 2023 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing houdende bevel tot teruggrijping van 17 februari 2023.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 februari 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 februari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. ZAMANI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHES, die *loco* advocaten T. BRICOUT en C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekende partij komt op 16 februari 2023 aan op de luchthaven van Zaventem vanuit Sharm El Sheikh. Op 17 februari 2023 wordt haar de beslissing tot teruggrijping (bijlage 11) gegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“TERUGDRIJVING

Op 17/02/2023 om 01:08 uur, aan de grensdoorlaatpost BRUNAT werd door ondergetekende, (..), de heer:

Naam B. (..) voornaam D. (..)

Geboren op X te CALICOL geslacht (m/v) Mannelijk

Die de volgende nationaliteit heeft Colombia

Houder van het document Paspoort Colombia nummer (..)

Afgegeven te Colombia op 01.06.2022

Afkomstig uit Sharm El Sheikh met (..) op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en):

(..)

X (E) is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)

Reden van de beslissing:

Betrokkene verklaart omwille naar België te reizen om haar bij een vriendin te verblijven. Betrokkene kan echter geen uitnodiging voorleggen, noch een gelegaliseerde tenlasteneming. Betrokkene verklaart aan de politie van Zaventem ongeveer anderhalve maand bij de vriendin in kwestie te willen verblijven om nadien door te reizen. Betrokkene kan ook geen terugkeerticket voorleggen. Hij kan niet aantonen waar hij zal verblijven en hoe hij zijn verblijf zal invullen.

(..)

X (G) Beschikt niet over voldoende bestaansmiddelen, voor de duur en de vorm van het verblijf, of voor de terugreis naar het land van oorsprong of het transitland (art. 3, eerste lid, 4°)

Reden van de beslissing:

Betrokkene beoogt een langdurig verblijf in België om hier bij een vriendin te verblijven. Hij is niet in het bezit van een uitnodiging of een terugkeerticket. Betrokkene is bij aankomst niet in het bezit van cash. Hij heeft ook geen bank- of kredietkaart bij zich, evenmin een gelegaliseerde tenlasteneming. Derhalve voldoet hij niet aan gestelde richtbedragen voor België van 45 euro per dag per persoon voor een verblijf bij een particulier.

(..)"

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De Raad wijst er op dat artikel 43, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het koninklijk besluit van 21 december 2006) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten.

Verzoekende partij betoogt dat zij momenteel is vastgehouden met het oog op haar teruggrijping. Aan de in de in artikel 43, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 gestelde vereiste om het hoogdringend karakter van de vordering ten aanzien van de bestreden beslissing toe te lichten, werd dus voldaan. De verwerende partij betwist de hoogdringendheid ook niet.

Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

2.2. Verzoekende partij voert volgend middel aan en licht dit als volgt toe in het verzoekschrift:

"C. Aangaande schending van ernstige middel

Het uitvoeren van de bestreden beslissing maakt in eerste zicht een schending en/of een reëel risico op schending uit van artikel 8 EVRM. Een schending en/of een reëel risico op schending van artikel 8 EVRM is een ernstige middel.

Het niet toelaten van verzoeker zich te voegen bij zijn vriendin maakt een schending uit van artikel 8 EVRM.

Des te meer nu verzoeker zonder enig probleem mocht reizen naar België. Aan verzoeker wordt niet het niet hebben van een geldig reisdocumenten of enig ander ernstige reden verweten. Aan verzoeker werd de bestreden beslissing, terugdrijving (bijlage 11) betekend, omdat de DVZ ten onrechte de mening is toegedaan dat verzoeker niet in bezit was van documenten die het doel van zijn reis staven.

Hoewel verzoeker meteen, tijdens zijn eerste ondervraging heeft medegedeeld dat hij in België kwam om zijn vriendin te zien. De vriendin van verzoeker, mevrouw V. D. M. J. (...) was bij de aankomst van verzoeker op de luchthaven in België ook aanwezig om verzoeker op te halen, doch werd verzoeker vastgehouden en naar een gesloten centrum overgebracht zonder dat zijn vriendin op de luchthaven hiervan op de hoogte werd gesteld. Dit alles is uiteraard evenmin menselijk.

Het feit dat verzoeker bij zijn aankomst naar België geen cash geld, bankkaart en/of gsm bij zich had komt doordat hij net voor zijn vertrek naar België werd beroofd op de taxirit van Dahab naar Sharm el Sheikh (zie stuk 4). Dit spijtig voorval kan helaas ieder van ons overkomen. Echter heeft zijn vriendin, mevrouw V. d. M. (...) intussen het nodige gedaan bij de gemeente om de verbintenis tot tenlasteneming in orde te brengen (stukken 6 tot 6-B). Aldus is er in casu geen reden tot terugdrijving van verzoeker, daar er voldoende financiële middelen bestaan om zijn reis in België te kunnen bekostigen. Mevrouw V. d. M. (...) voldoet dan ook aan de voorwaarden van de verbintenis tot tenlasteneming en kan voor verzoeker gedurende zijn verblijf in België zonder enig probleem zorgen (zie stukken 6-A en 6-B).

Verzoeker kreeg verder ook geen enkele informatie over zijn rechten en/of beroepsmogelijkheden tegen de bestreden beslissing (zie stukken 5 en 7).

Gelet op het voorgaande wordt eveneens voldaan aan de voorwaarde van de schending van ernstige middel.

(..)

Schending van artikel 8 EVRM, de Wet betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet 29.07.1991) en zorgvuldigheidsplicht.

A.

Artikel 8 EVRM vermeldt uitdrukkelijk als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

- 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De landen die voormeld verdrag hebben geratificeerd dienen te allen tijde erop toe te zien dat de maatregelen die worden opgelegd geen schending uitmaken van de fundamentele rechten die zijn vastgelegd in voormeld artikel.

Dit artikel dient dan ook volgens Guide bij Artikel 8 EVRM (Guide on Article 8 of the Convention – Right to respect for private and family life¹) als volgt te worden geïnterpreteerd:

“E. Is the interference “necessary in a democratic society”?

28. In order to determine whether a particular infringement upon Article 8 is “necessary in a democratic society” the Court balances the interests of the member State against the right of the applicant. In an early and leading Article 8 case, the Court clarified that “necessary” in this context does not have the flexibility of such expressions as “useful”, “reasonable”, or “desirable” but implies the existence of a “pressing social need” for the interference in question. It is for national authorities to make the initial assessment of the pressing social need in each case; accordingly, a margin of appreciation is left to them. However their decision remains subject to review by the Court. A restriction on a Convention right cannot be regarded as “necessary in a democratic society” – two hallmarks of which are tolerance and broadmindedness – unless, amongst other things, it is proportionate to the legitimate aim pursued (Dudgeon v. the United Kingdom, §§ 51-53).

(...)”

(eigen onderlijning)

Uit het voorgaande kan duidelijk worden afgeleid dat iedere lidstaat rekening dient te houden met de individuele elementen in het dossier en zich dus niet louter baseren op algemene bepalingen. Verzoeker kon zonder enig probleem naar België reizen. Aan verzoeker wordt niet het niet hebben van een geldig reisdocumenten of enig ander ernstige reden verweten. Aan verzoeker werd de bestreden beslissing, zijnde beslissing tot terugdrijving betekend, omdat de DVZ ten onrechte de mening is toegedaan dat verzoeker niet in bezit was van documenten die het doel van zijn reis staven. Hoewel verzoeker meteen, tijdens zijn eerste ondervraging heeft medegedeeld dat hij in België kwam om zijn vriendin te zien. De vriendin van verzoeker, mevrouw V. D. M. J. (...) was bij de aankomst van verzoeker op de luchthaven in België ook aanwezig om verzoeker op te halen, doch werd verzoeker vastgehouden en naar een gesloten

centrum overgebracht zonder dat zijn vriendin op de luchthaven hiervan op de hoogte werd gesteld. Dit alles is uiteraard evenmin menselijk.

Doordat verzoeker bij zijn aankomst naar België geen cash geld, bankkaart en/of gsm bij zich had, komt door het feit dat hij net voor zijn vertrek naar België werd beroofd op de taxirit van Dahab naar Sharm el Sheikh (zie stuk 4). Dit spijtig voorval kan helaas ieder van ons overkomen. Echter heeft zijn vriendin, mevrouw V. d. M. (...) intussen het nodige gedaan bij de gemeente om de verbintenis tot tenlasteneming in orde te brengen (stuk 6). Aldus is er in casu geen reden tot terugnrijving van verzoeker, daar er voldoende financiële middelen voorhanden zijn om het verblijf van verzoeker in België te kunnen bekostigen. Mevrouw V. d. M. (...) voldoet dan ook aan de voorwaarden van de verbintenis tot tenlasteneming en kan voor verzoeker gedurende zijn verblijf in België zonder enig probleem zorgen (stukken 6 tot 6-B).

Bovendien werd aan verzoeker meteen zonder enige motivering een beslissing tot terugnrijving betekend. In deze beslissing werd geen rekening houdende met de elementen die in casu aanwezig zijn.

De DVZ heeft in casu dan ook een algemene beslissing genomen, zonder rekening te houden met de elementen aanwezig in het onderhavige dossier. Deze administratieve beslissing maakt dan ook duidelijk een schending uit van artikel 8 EVRM en de Wet betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet 29.07.1991).

B.

Wet betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet 29.07.1991) vermeldt dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet bestaan uit de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet daarenboven afdoende zijn. D.w.z. draagkrachtig en deugdelijk.

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat er rekening werd gehouden met de specifieke individuele omstandigheid van verzoeker.

Zo heeft de vriendin van verzoeker, mevrouw V. d. M. (...) onmiddellijk het nodige gedaan om de verbintenis tot tenlasteneming in orde te brengen bij de gemeente en dit alles overgemaakt aan de DVZ, doch werd hiermee geen rekening gehouden. Verzoeker wordt tot op heden steeds vastgehouden in een gesloten centrum met het oog tot terugnrijving.

Uit de stukken 2 tot 3-A blijken duidelijk dat verzoeker een deugdelijk en duurzame relatie heeft met een Belgische onderdaan. Zowel uit de foto's alsook hun berichten blijken duidelijk dat het koppel elkaar tijdens hun relatie heel vaak hebben gezien en tijd samen hebben doorgebracht. De liefde en affectie tussen het koppel is dan ook serieus en zeer groot.

C.

Het principe van zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de gemachtigde van de minister de verplichting heeft om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze dient voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (zie RvV nr. 224 105 van 18 juli 2019). In casu is dit dus niet gebeurd, daar er geen rekening werd gehouden met stavingstukken van verzoeker.

Verder, werd aan verzoeker ook meteen een beslissing tot terugnrijving betekend, hoewel de terugnrijving niet noodzakelijk is en er bijkomende informatie kon worden gevraagd aan zijn vriendin, mevrouw V. d. M. (...).

Gelet op het voorgaande kan dus eveneens worden aangenomen dat verweerder zijn verplichting om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding niet heeft nagekomen. Er werd dus door verweerder geen rekening gehouden met het zorgvuldigheidsbeginsel bij het nemen van de bestreden beslissing, daar hij geen rekening heeft gehouden met alle gegevens van het dossier.

Aldus, kan worden gesteld dat gelet op de aangehaalde stavingstukken en voormelde wetgeving het begin van bewijs door verzoeker werd geleverd en dat dus de terugnrijving van verzoeker een schending en/of minstens een reëel risico van schending van artikel 8 EVRM inhoudt."

2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt *prima facie* vast dat in casu de bestreden beslissing op duidelijke wijze de overwegingen in rechte en in feite weergeeft die hebben geleid tot deze beslissing. Zo wordt gewezen op artikel 3, eerste lid, 3° en 4° van de vreemdelingenwet en wordt feitelijk gemotiveerd dat

verzoekende partij niet in bezit is van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven en dat zij evenmin in bezit is van de vereiste bestaansmiddelen. Er wordt vastgesteld dat verzoekende partij haar verklaringen dat zij in België bij een vriendin zal verblijven niet kan staven en dat zij ook geen terugkeerticket kan voorleggen. Zij kan niet aantonen waar zij zal verblijven en hoe zij haar verblijf gaat invullen. Evenmin blijkt zij in bezit van geldelijke middelen of een gelegaliseerde tenlasteneming zodat zij niet voldoet aan de bestaansmiddelenvereiste. De voorziene motivering stelt verzoekende partij in staat kennis te nemen van de redenen die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen. Er is aldus voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Dit onderdeel van het middel is *prima facie* niet ernstig.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij, die zich verzet tegen de motieven van de bestreden beslissing, de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.5. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 3, eerste lid, 3° en 4° van de vreemdelingenwet, dat bepaalt als volgt:

“Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan de toegang worden geweigerd aan de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt :

(..)

3° wanneer hij, zo nodig, geen documenten kan overleggen ter staving van het doel en de verblijfsomstandigheden van het voorgenomen verblijf;

4° wanneer hij niet over voldoende middelen van bestaan beschikt, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat waar zijn toelating is gewaarborgd, en hij niet in staat is die middelen wettelijk te verwerven;

(..)”

2.5.1. Waar verzoekende partij betoogt dat zij geldige reisdocumenten had om naar België te reizen wijst de Raad erop dat artikel 3, eerste lid, 3° of 4°, gecombineerd met het tweede lid van hetzelfde artikel van de vreemdelingenwet niet uitsluit dat een vreemdeling die in het bezit is van geldige binnenkomstdocumenten toch wordt teruggedreven wanneer hij geen documenten kan voorleggen ter staving van het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden (RvS 25 februari 2002, nr. 110.745) of wanneer hij niet over voldoende middelen van bestaan beschikt, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis of doorreis en hij niet in staat is deze middelen wettelijk te verwerven. Het vervullen van de voorwaarden inzake de binnenkomstdocumenten ontslaat verzoekende partij niet om bij binnenkomst te voldoen aan het bepaalde in artikel 3, eerste lid, 3° en 4° van de vreemdelingenwet (eigen accentuering).

2.5.2. Uit het gehoorverslag blijkt dat de verzoekende partij verklaarde naar België te komen omdat zij afgesproken heeft met een vriendin die in de buurt van Brugge woont en waarbij zij zal verblijven. Na een maand of anderhalve maand zou zij dan terug vertrekken naar Portugal of India, maar zij is daarvan niet zeker. Dit hangt af van het gegeven of er binnen enkele dagen promoties te vinden zijn om een goedkoop ticket aan te schaffen. Verder verklaart verzoekende partij dat zij haar geldelijke middelen in Egypte verloren is. Zij stelt dat haar vriendin voor haar zal instaan.

De grensinspectie stelt vast dat verzoekende partij niet in bezit is van enige uitnodiging of tenlasteneming. Evenmin is zij in bezit van een terugkeerticket.

Verder blijkt dat de grensinspectie telefonisch contact heeft opgenomen met de vriendin waarvan sprake die verklaart dat zij verzoekende partij kent van vakanties in Ecuador en Egypte en een beginnende amoureuze relatie met verzoekende partij heeft. Zij verklaart dat verzoekende partij een tiental dagen bij haar zal verblijven om dan door te reizen naar Portugal of India. De grensinspectie stelt vast dat dit niet strookt met de verklaringen van verzoekende partij zelf.

2.5.3. Gelet op het gegeven dat verzoekende partij louter vage verklaringen aflegde over haar reisdoel en verblijfsomstandigheden, die bovendien op bepaalde punten niet stroken met de verklaringen van de genoemde vriendin, is het *prima facie* geenszins kennelijk onredelijk dat de verwerende partij vaststelt dat zij geen enkel bewijsstuk kan voorleggen zoals een uitnodiging van de genoemde vriendin of een gelegaliseerde tenlasteneming alsook dat zij niet kan aantonen waar zij zal verblijven en op welke manier zij invulling zal geven aan haar verblijf. Evenmin doet de verzoekende partij met haar betoog afbreuk aan de vaststelling dat zij niet beschikt over de vereiste bestaansmiddelen. De *a posteriori* verklaring van de vriendin dat verzoekende partij beroofd werd in Egypte is, naast de vaststelling dat dit louter gaat om een op geen enkele wijze geobjectieerde verklaring, ook verder in tegenstrijd met de verklaringen die verzoekende partij bij de grensinspectie heeft afgelegd, meer bepaald dat zij alles verloren is in Egypte. Indien verzoekende partij werkelijk beroofd werd, kan er logischerwijze van uitgegaan worden dat zij melding maakt van deze diefstal, wat een compleet ander gegeven is dan het zelf verliezen van geldelijke middelen. Daarenboven doet dit alles hoe dan ook geen afbreuk aan het feit dat verzoekende partij zich aan de grens aanbod zonder in bezit te zijn van de vereiste bestaansmiddelen.

Waar verzoekende partij voorts betoogt dat de grensinspectie bijkomende inlichtingen had kunnen inwinnen bij haar vriendin, gaat zij er volledig aan voorbij dat de grensinspectie wel degelijk telefonisch contact heeft opgenomen met de vriendin en dat vastgesteld werd dat haar verklaringen geenszins overeenkomen met de verklaringen van verzoekende partij. Zo stelde verzoekende partij een maand tot anderhalve maand in België bij de vriendin te verblijven terwijl de vriendin verklaarde dat verzoekende partij maar een tiental dagen bij haar zal verblijven om dan door te reizen. Voorts maakte verzoekende partij zelf totaal geen gewag van het feit dat zij een amoureuze relatie zou hebben met de vriendin, terwijl de vriendin stelt dat zij wel een beginnende amoureuze relatie met elkaar hebben.

2.5.4. De door de grensinspectie vastgestelde feitelijkheden laten toe te besluiten dat verzoekende partij haar reisdoel en verblijfsomstandigheden niet kan staven noch dat zij in bezit is van de vereiste bestaansmiddelen voor haar verblijf.

2.5.5. Door thans bij haar verzoekschrift een tenlasteneming te voegen die opgemaakt werd na het treffen van de bestreden beslissing doet verzoekende partij geen afbreuk aan de pertinente vaststellingen van de grensinspectie. De Raad wijst er daarbij op dat de regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient beoordeeld te worden in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (zie ook R.v.V. nr. 509, 29 juni 2007).

De Raad stelt vast dat verzoekende partij *a posteriori* verklaringen en stukken toevoegt om de vaststellingen onderuit te halen, maar dergelijke *a posteriori* verklaringen en stukken kunnen niet worden aangenomen om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten.

2.5.6. De verzoekende partij slaagt er met haar betoog niet in aannemelijk te maken dat de verwerende partij op grond van de vaststellingen zoals die blijken uit het gehoorverslag op kennelijk onredelijke wijze zou geoordeeld hebben dat verzoekende partij niet in bezit is van documenten die het doel van haar voorgenomen verblijf en verblijfsomstandigheden staven en dat zij evenmin in bezit is van de vereiste bestaansmiddelen.

2.6. Waar verzoekende partij nog een schending aanvoert van artikel 8 EVRM dient de Raad vast te stellen dat zij geen beschermenswaardig gezins- of privéleven op het Belgische grondgebied aantoonde waarmee de verwerende partij onterecht geen rekening zou gehouden hebben.

2.6.1. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet immers worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Verzoekende partij verklaart thans een relatie te hebben met de Belgische vriendin, maar de door haar voorgelegde stukken overtuigen op het eerste gezicht hoegenaamd niet. Naast het feit dat zij – toen zij gehoord werd door de grensinspectie – geenszins aangaf dat zij een amoureuze relatie had met de vriendin in België maar enkel stelde op bezoek te komen bij een vriendin om daarna door te reizen, wijst de Raad erop dat enkele foto's en onvertaalde chatberichten alsook een loutere verklaring van de vriendin, die bovendien ook maar gewag maakte van een “*beginnende*” amoureuze relatie, niet afdoende zijn om te kunnen spreken van een beschermenswaardige gezinsrelatie in de zin van artikel 8 EVRM. Het loutere feit dat zij elkaar al sinds 2005 zouden kennen doet aan voorgaande vaststelling geen afbreuk. Op het

eerste gezicht blijkt dat niet meer voorligt dan een vriendschapsrelatie, minstens overtuigt de verzoekende partij niet dat er *in casu* sprake is van een gezinsrelatie met de Belgische vriendin die beschermenswaardig is in de zin van artikel 8 EVRM. Voor zover immers al zou aangenomen kunnen worden dat er sprake is van een *beginnende* amoureuze relatie, *quod non*, dan nog blijkt uit het geheel van de voorgelegde elementen niet op afdoende wijze dat er heden sprake is van een voldoende hechte relatie en een effectief beleefd gezinsleven tussen verzoekende partij en de Belgische onderdaan. Verzoekende partij maakt het bestaan van een gezinsleven dat valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM aldus *prima facie* niet aannemelijk.

Er blijkt voorts niet dat verzoekende partij – die blijkens haar verklaringen voor het eerst naar België komt – gewag kan maken van enig beschermenswaardig privéleven in België. Zij komt slechts een vriendin bezoeken. Dit gegeven kan bezwaarlijk aanzien worden als onderdeel van een beschermenswaardig privéleven.

Zij kan aldus niet overtuigen met de stelling dat de bestreden beslissing tot teruggrijving een schending uitmaakt van artikel 8 van het EVRM. De Raad wijst er nog ten overvloede op dat niets verzoekende partij verhindert, wanneer zij wel voldoet aan de toegangsvoorwaarden, opnieuw naar België af te reizen om haar vriendin te bezoeken.

2.7. Een schending van artikel 8 EVRM ligt *prima facie* geenszins voor. Evenmin maakt de verzoekende partij op het eerste gezicht een schending van de motiveringsplicht of de zorgvuldigheidsplicht aannemelijk.

2.8. Het enig middel is *prima facie* ongegrond en dus niet ernstig.

2.9. De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen. Op de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient dan ook niet te worden ingegaan.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig februari tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. M.-C. VERTOMMEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M.-C. VERTOMMEN

S. DE MUYLDER